

Chương 176: Kỳ Nghỉ Hè Ở Biệt Thự Liana Tại Quần Đảo Edina (4) - Lời Mời Vào Đêm Khuya Của Liana

(Số từ: 3877)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:03 AM 10/04/2023

Harriet và tôi bước vào nhà hàng nơi dấu vết của những người khác đã dẫn đến. Ngay khi chúng tôi bước vào, bốn người đang ngồi trước một chiếc bàn với một lượng lớn đĩa trống, dường như không thể rời đi, đã thu hút sự chú ý của chúng tôi. Đúng như Harriet dự đoán.

"Này, những tên ngốc đó thực sự đang ở đây."

"Đừng gọi đó là đồ ngốc—! Ah. U-urg..." (Harriet)

Tôi đã không đề cập đến Harriet vào thời điểm này, nhưng cô ấy vẫn phản ứng với từ đó theo phản xạ, mặt cô ấy đỏ bừng.

Mỗi lần cô ấy nghe thấy từ "Đồ ngốc", cô ấy sẽ nghĩ rằng tôi đang gọi cô ấy.

Tôi đã huấn luyện cô ấy rất tốt.

Heinrich, Ellen, Liana và Adelia, những người đến đó mà không mang theo tiền, đều đang gây người nhìn hai chúng tôi.

“Có một giới hạn về mức độ bất cẩn của một người. Cậu hoàn toàn quên mang theo tiền trong một chuyến đi mua sắm? Tôi cũng có nên gọi cậu là đồ ngốc không?”

"Tôi không phải là một tên ngốc!"

*Bụp

Liana há hốc mồm khi nhìn vào chiếc túi tiền vàng ngay trước mặt mình.

* * *

Trước khi bắt đầu cuộc mua sắm thực sự, có vẻ như Liana muốn ăn gì đó trước, nói với những người khác rằng có một nhà hàng rất ngon ở Rajak.

Cô ấy biết rằng Ellen luôn ăn rất nhiều, vì vậy cô ấy đã gọi nhiều món ăn khác nhau trong thực đơn, và ngay khi họ chuẩn bị rời đi sau khi ăn no, cô ấy nhận ra rằng không ai trong số họ mang theo tiền.

Và đúng như tôi dự đoán, có vẻ như việc Liana làm âm lên về việc là con gái của Công tước Grantz đã không thành công.

Vì vậy, tất cả họ chỉ ngồi xuống, nhìn chăm chăm và suy nghĩ về cách khắc phục tình hình.

Đó là lúc Harriet và tôi bất ngờ xuất hiện.

“Theo dõi ID sinh viên?”

Khi Liana hỏi làm thế nào chúng tôi có thể tìm thấy chúng ngay lập tức, Harriet đưa ra câu trả lời.

Adelia trông hơi ngạc nhiên khi cô ấy thực sự học một Ma pháp như vậy.

“Cậu học từ khi nào vậy?”

Tôi chỉ học được nó ở bên cạnh.

Adelia học phép thuật để kiếm tiền, nhưng Harriet học phép thuật khiến cô thích thú. Cô cảm thấy như mình lại thua cô vào ngày hôm đó. Chỉ nói chuyện bình thường với Harriet thôi cũng khiến Adelia cảm thấy kém cỏi.

Đôi mắt của Ellen bắt gặp ánh mắt của tôi.

Harriet dường như đã cảm thấy tốt hơn, vì vậy cô ấy có vẻ tò mò về lý do đằng sau sự thay đổi. Tôi chỉ cho cô ấy một cái nhún vai nhẹ. Tôi thực sự không thể nói với cô ấy sự thật ngay lúc đó.

“Dù sao thì, tôi rất vui... Cảm ơn hai người.”

Liana thở phào nhẹ nhõm.

Vì lý do nào đó Heinrich trông không hài lòng cho lắm. Thành thật mà nói, chính Harriet là người đóng vai trò lớn nhất ở đó, vì vậy tôi tự hỏi liệu tôi có thực sự giúp cô ấy không.

Liana chỉ nói, "Sao cũng được." khi cô ấy nhìn tôi.

"Này, cậu đã làm việc chăm chỉ, vì vậy tôi cũng sẽ mua cho cậu một bộ đồ bơi."

“...Vậy, cậu nghĩ tôi lặn lội đến đây chỉ để nhờ cậu mua cho tôi một bộ đồ bơi à? Tôi có 100%, hoàn

toàn, hoàn hảo, trong sáng và ý định tốt ở đây, cậu biết không?”

“...Cậu có khả năng như vậy sao? Cậu đã không làm điều này để có một phần thưởng?”

Liana làm một cử chỉ quá ngạc nhiên như thể cô ấy không bao giờ mong đợi tôi làm điều gì đó như vậy.

“Ngay cả khi tôi là một người ăn xin, tôi cũng không phải là một kẻ ngốc, cậu biết không?”

“Ồ, nhưng tôi biết điều đó. Rốt cuộc thì cậu cũng có một số loại lương tâm, phải không?”

“...Tôi không nên chống lại cậu, huh?”

Sự khác biệt giữa Harriet và Liana là gì?

Bất kỳ hành động khiêu khích nào mà tôi gửi đến cô ấy không bao giờ thực sự khiến cô ấy lo lắng, và - hoàn toàn ngược lại - tôi luôn kết thúc bằng một cái tát vào mặt. Kỹ năng giao tiếp của họ chỉ ở những cấp độ hoàn toàn khác nhau.

Khi tôi ngậm miệng lại như thể đã chán ngấy với những trò nhảm nhí của cô ấy, Harriet nhìn chằm chằm vào Liana với vẻ ngưỡng mộ khắc sâu trên khuôn mặt.

“Liana, bí mật của cậu là gì?”

“...Bí mật của tôi?”

“Chỉ có cậu mới có thể khiến gã đó im lặng như thế này. Làm thế nào mà cậu làm được điều đó?”

“Nếu cậu muốn hỏi về chuyện đó, sao không nói chuyện đó ở đâu đó, nơi tôi không thể nghe thấy cậu, hả?”

“Ồ, đừng ồn ào nữa.”

Harriet dường như thực sự tò mò về việc làm thế nào Liana có thể gạt tôi ra dễ dàng như vậy. Cô ấy chỉ nhìn tôi và nhún vai.

“Cậu ấy giả vờ như điên hoàn toàn, nhưng thực ra cậu ấy không điên đến thế, cậu biết không? Cứ mạnh dạng hành động đi.”

Vì vậy, các cậu chỉ cần để tôi nghe tất cả mọi thứ sao.

“Táo bạo... Táo bạo?”

Harriet nghiêng đầu và dường như nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm trước.

‘Ồ, chạm vào nó đi... nếu cậu dám.’

Đó có lẽ là những gì cô ấy đang nghĩ về.

Sau đó Harriet nhìn tôi chằm chằm, cho tôi một cái nhìn đầy ẩn ý.

“...Này, có một thứ gọi là tính cách, cậu biết không?”

“Cái gì? N-Nhân cách?”

“Ừ, tớ có thể không làm được gì với cậu ấy, nhưng mọi thứ với cậu thì khác.”

Đó không phải là về những gì người ta nói, mà là về người đã nói điều đó. Cho dù cô ấy học được

bao nhiêu từ cô ấy, cô ấy sẽ không bao giờ là một Liana de Grantz khác. Cô ấy là Harriet de Saint-Owan, nên kết quả có thể hoàn toàn khác.

Ngay cả khi hai người khác nhau nói cùng một trò đùa cũ, một số người sẽ khiến nó trở nên vô nghĩa, và những người khác sẽ nhận được những phản ứng như, “Wahaha, cậu thật là một người hóm hỉnh và có tài ăn nói quá!” Đó chỉ là như thế nào nó được!

Mặc dù đó là cùng một trò đùa, nhưng sẽ có rất nhiều phản ứng khác nhau tùy thuộc vào người nói nó! Đó không phải là không công bằng sao?

Nó không giống như tôi đã trải nghiệm điều đó hay bất cứ điều gì.

“Tớ không biết cậu đang nghĩ đến hành động táo bạo nào, nhưng tớ khuyên cậu nên cư xử đúng mực. Bởi vì tớ có thể khiến cậu ghét tớ thực sự.”

Khi tôi cười với vẻ mặt khá đáng sợ, mặt Harriet bắt đầu tái đi.

Tôi không thể làm gì với Liana, nhưng với cậu?

Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì cậu hả?

Harriet dường như hình dung ra khá nhiều thứ trong đầu.

“Cái... Cái gì. Đ-đồ biến thái! Đ-đừng lại gần, đồ biến thái điên rồ!”

Mặt Harriet đỏ bừng, và cô ấy lấy tay che ngực khi hét lên.

Không, tôi đã không thực sự nói bất cứ điều gì về những thứ đó, cậu biết không? Tại sao cô ấy lại làm ầm ĩ lên một mình?

"Cậu đã nghĩ đến việc tào bạo gì để cậu phản ứng như vậy?"

"K-không! Không-không có gì thực sự. Tớ có nói gì đâu!"

"Vậy tại sao cậu lại gọi tớ là đồ biến thái?"

"TỚ... Tớ không biết!"

Dù Liana có dạy cô ấy bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng chẳng thay đổi được gì.

Tính cách của cô ấy và tôi hoàn toàn bổ sung cho nhau.

Dù sao, họ đã nhận được tiền của mình, vì vậy cuối cùng họ đã đi mua sắm đồ bơi, đó là mục đích ban đầu của họ.

Nhân tiện...

Tôi thực sự không nghĩ rằng thời Trung cổ thực tế có liên quan gì đến Áo tắm thời trung cổ, nhưng điều đó không phải là quá nhiều sao?

Có những cửa hàng đồ bơi chuyên dụng, và tôi thậm chí không thể phân biệt được sự khác biệt giữa loại vải họ sử dụng và loại vải chúng ta sử dụng trong thời hiện đại, bạn biết không? Tôi biết

sợi tổng hợp và quần áo hiện đại cũng khá trắng trợn, nhưng cái quái gì vậy?

Tốt...

Người ta nên gọi thế giới này là gì, nơi có nhiều khía cạnh hiện đại hơn so với thời trung cổ? Tôi đã tạo ra loại thế giới điên rồ nào vậy?

Đúng như tôi nghĩ, kết luận của tôi vẫn vậy.

Nếu tôi nghĩ thêm về điều đó, tôi sẽ thua.

Có cửa hàng đồ bơi.

Và chúng tôi đã ở đó để mua một bộ đồ bơi.

Bất cứ điều gì khác không quan trọng!

Mục đích của chúng tôi là mua một bộ đồ bơi cho Ellen, nhưng Liana cũng đã thử một vài bộ trong khi tìm một bộ cho Ellen để xem liệu cô ấy có thấy cái mà cô ấy muốn mua cho mình không.

"Nó thế nào?"

Khi cô ấy thử đồ bơi, cô ấy sẽ hỏi ý kiến của tôi và những người khác.

"Uhm, cái đó... Ờm, rất... tôi nghĩ nó rất hợp với cậu."

"Hãy nhìn kỹ và nói cho tôi biết. Làm sao cậu có thể biết rằng nó thế nào khi cậu thậm chí không nhìn?"

Heinrich lờ lờ khi nói với cô ấy rằng cô ấy trông rất ổn mặc dù anh ấy không thể nhìn cô ấy. Mồ hôi lạnh lăn dài trên mặt anh càng nhiều hơn sau khi

anh phải nhìn kỹ cô trước khi mở miệng. Sau khi nghe câu trả lời của Heinrich, Liana tiếp tục nhìn tôi.

"Này nhìn vào tôi."

"Ồ, nó hợp với cậu đấy."

"...Cậu thậm chí còn không thèm nhìn, phải không?"

"Chà, bộ quần áo nào không phù hợp với tiểu thư xinh đẹp và quý phái Grantz?"

"Cậu đang cố chọc tức tôi đấy à?"

Tôi nhìn đi chỗ khác và trả lời khá nửa vời, vì vậy Liana chỉ hỏi những người khác xem bộ đồ bơi có hợp với cô ấy không. Ellen sẽ chỉ mặc bất cứ thứ gì Liana chọn cho cô ấy, bất kể nó trông như thế nào.

Có vẻ như cô ấy không cảm thấy gì về những gì mình đang mặc khi nhìn vào gương. Tất nhiên, tiểu thư Grantz của chúng ta rõ ràng là vượt trội về chiều cao và phong cách, nhưng Ellen cũng không thể bị gạt bỏ. Adelia và Harriet đang nhìn cô ấy trong bộ bikini.

"Ồ..."

"Mình cũng nên... tập thể dục nhiều hơn..."

Cả hai đang nhìn cô với ánh mắt ghen tị rõ ràng.

Cô ấy đang mặc một bộ bikini màu đen cơ bản.

"Nó hợp với cậu."

Tôi không thể nhìn cô ấy lâu vì tôi bắt đầu cảm thấy kỳ lạ.

Không phải là tôi thích cô ấy, giống như tôi cảm thấy có lỗi hơn?

Vì vậy, tôi chỉ nói rằng nó trông đẹp với cô ấy, đó là sự thật.

Sau đó, Ellen ngắm mình trong gương khá lâu.

* * *

Liana và Ellen thay rất nhiều bộ đồ bơi khác nhau như thể họ sẽ không cảm thấy mệt mỗi khi thử từng bộ một trong cửa hàng. Adelia và Harriet cũng nhìn quanh để tìm một bộ mà họ có thể sẽ thích.

Tất nhiên, tôi cũng chọn cho mình một vài thứ, dù tôi chỉ chọn vài chiếc quần bơi có vẻ vừa vặn, mặc dù tôi không mặc thử.

“Cậu chỉ có thể mua một cái sau khi đã thử hàng chục cái trước?”

Tôi thực sự ghét mua sắm trong thời gian dài! Nếu bạn chỉ đi loanh quanh hai giờ từ cửa hàng này sang cửa hàng khác chỉ để nhận ra rằng bạn thích cửa hàng mà bạn nhìn thấy đầu tiên, bạn sẽ cảm thấy như mình đã lãng phí rất nhiều thời gian.

Mặc dù đây giống như một loại giả tưởng thời trung cổ hiện đại, nhưng không cần những thứ như vậy, vậy tại sao nó vẫn như vậy?

Liana nghiêng đầu như thể cô ấy không biết tôi đang nói về cái gì.

“Cậu nói ‘mua một cái’ nghĩa là sao?”

Liana chỉ vào chồng đồ bơi mà cô ấy đã thử.

“Tôi sẽ mua tất cả chúng.”

Ah.

Công tước Grantz, người có dinh thự trên khắp lục địa, biết rõ về cách chi tiêu của tiểu thư của mình.

* * *

Cuối cùng, cả Ellen và Liana đều mua rất nhiều đồ bơi.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu món đồ cậu mua bây giờ không vừa với cậu nữa sau này...”

“Tôi sẽ chỉ mua những cái mới.”

“Tôi hiểu rồi.”

Nếu nó không vừa nữa thì sao? Chỉ cần ném tất cả chúng đi và mua cái mới.

Người giàu thực sự ở một đẳng cấp hoàn toàn khác với lối suy nghĩ hoàn toàn khác.

Bởi vì chúng tôi đã hoàn thành công việc của mình, chúng tôi có thể quay trở lại biệt thự và chơi xung quanh một lần nữa, cho dù chúng tôi đang bơi hay nghỉ ngơi.

Liana đang đi chơi với bạn của cô ấy, nên cũng dễ hiểu khi cô ấy không mang theo một trong những

người hầu cận của mình. Cô ấy có thể đã nghĩ rằng Adelia sẽ cảm thấy lạc lõng.

Vì vậy, cả Ellen và Liana đều mang theo những chiếc túi mua sắm đầy ắp của riêng họ.

Ellen hoàn toàn là một con quái vật, vì vậy cô ấy không thực sự phải vật lộn với việc mang theo tất cả những thứ đó.

“Thật tốt khi cậu có đủ tiền để sống theo cách của cậu, nhưng cậu thậm chí không nghĩ đến việc mang nó theo mình sao?”

“...Tôi biết rồi.”

Một vẻ đẹp vụng về.

Cô ấy luôn làm rối tung mọi thứ theo một cách nào đó.

“Đưa đây.”

Tôi lấy một nửa hành lý của Liana. Nếu chúng ta đang nói về sức mạnh, tôi đứng thứ hai sau Ellen ở đây. Khi tôi vừa lấy một nửa số đồ của cô ấy, Liana nhìn chăm chăm vào tôi và đưa phần còn lại ra.

“Này, chỉ cần cầm lấy mọi thứ trong khi cậu đang ở đây.”

“Con gái.”

“Tôi sẽ lấy nó!”

“Hả... Chắc chắn rồi. Cảm ơn.”

Cuối cùng, Heinrich von Schwarz nhận phần còn lại. Tất nhiên, Harriet, Adelia và Liana lại tách ra khi tôi đang tự hỏi cô ấy thực sự có ít sức mạnh đến mức nào. Tôi cảm thấy hơi thương hại cho cô ấy khi chúng tôi đi theo họ.

Trên thực tế, họ đã mua khá nhiều thứ.

Khi chúng tôi đang cố gắng ra khỏi Rajak, tôi tình cờ nghe thấy một số người đang gây ồn ào trong đám đông.

-Sao giữa trưa mà uống nhiều thế!? Huh?

-Tao...tao không sao...! Đúng vậy!

-Mày lại đến quán bar của con điếm Airi hay gì à?!

Tao chỉ không nhận được nó!

-Tao không...! Urg, say rượu.

-Mày định phá nát cả nhà mày đấy, đồ khốn! Chỉ uống và không làm việc à!

Tôi có thể nói gì?

Mặc dù tôi không gặp Airi, nhưng tôi chắc chắn có thể nghe thấy tên cô ấy ở khắp mọi nơi.

Công việc kinh doanh rượu của cô ấy tiến triển tốt đến mức cô ấy thậm chí còn có khách hàng vào giữa ngày.

*Lạch cạch!

-Tao sẽ đi tìm con điếm hồ ly đó và giết nó!

Đó là...

Tôi đã nghe chuyện các hộ gia đình bị dẫn đến tan hoang ở khắp mọi nơi.

Cô ấy đã làm tốt, phải không? Cô ấy muốn kiếm thật nhiều tiền, và cô ấy thực sự đã làm được điều đó.

Kiếm được nhiều tiền là tốt rồi, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải cuối cùng cô ấy sẽ bị đâm vào một con hẻm nào đó sao? Tất nhiên, cô ấy đã nói với tôi rằng cô ấy tự tin vào sức mạnh và kỹ năng của mình.

'Vì tôi có rất nhiều thời gian rảnh rồi, có lẽ tôi nên tự mình đến gặp Rajak và thăm cô ấy.'

Với những suy nghĩ đó, tôi rời Rajak.

* * *

Sau khi trở về biệt thự, chúng tôi đã đi đến bãi biển như trước. Ellen và Liana cũng mặc đồ bơi mới và chơi trên bãi biển như trước, mặc dù họ quyết định không khám phá thế giới dưới nước.

Tôi nằm trên giường phơi nắng và quan sát họ từ xa. Tôi thực sự không muốn xuống nước ngày hôm nay.

—Adelia, Ellen, Harriet và Liana.

Tôi uống một chút gì đó khi nhìn bốn người họ vui vẻ.

Harriet dường như có tâm trạng tốt hơn nhiều so với ngày hôm trước, vì vậy mọi thứ đều ổn. Tôi chỉ ngồi lại và ngây người ngắm nhìn cảnh vật.

Tôi đã nghĩ về việc tập thể dục. Tuy nhiên, thật buồn cười cho tôi khi làm việc ngoài đó khi tôi đã lên kế hoạch nghỉ ngơi hoàn toàn.

“Này.”

Heinrich von Schwarz gọi tôi.

“Gì?”

“Cậu không đi chơi à?”

Anh chàng đó đang mặc áo tắm cũng như áo sơ mi. Tất nhiên, tôi không mặc đồ bơi vì tôi không có ý định đi bơi.

“Không phải hôm nay, ít nhất là vậy.”

“...Thật ư?”

Có ổn khi hán ở một mình với các cô gái không? Heinrich chỉ đứng bên cạnh tôi và thì thầm khe khẽ.

“Có... Có thực sự không có gì xảy ra ở Darklands không?”

“Đúng, tôi đã nói như vậy, phải không?”

“Nhưng đó là Darklands. Nó không nguy hiểm chứ?”

Heinrich dường như đang tự hỏi liệu tôi không muốn nói về những gì đã xảy ra ở Darklands hay thực sự không có gì xảy ra.

“Ngay từ đầu chúng tôi đã không đến những nơi nguy hiểm.”

“...Nếu cậu không có ý định đi đến nơi nào nguy hiểm, thì tại sao cậu lại đến đó ngay từ đầu?”

Hừm.

Tại sao tên này lại hỏi tôi như vậy?

“Có phải cậu muốn tôi đánh cược mạng sống của mình không? Chúng tôi chỉ nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu cẩn thận.”

Cho dù tôi có nói gì đi chăng nữa, thì đó cũng chỉ là những lời nói dối, vì vậy tôi cảm thấy quá lười biếng để nghĩ về nó một cách đàng hoàng. Tôi không quan tâm gã đó nghĩ gì về tôi.

“Vì vậy, cậu đã kiếm được rất nhiều tiền khi đến Darklands, nhưng lại hành động như một kẻ hèn nhát và không làm gì ở đó?”

Tôi liếc nhìn Heinrich. Tên này có vẻ hơi choáng váng khi tôi nhìn.

“Ồ, tốt thôi.”

“Hah, nếu là tôi, ít nhất tôi cũng sẽ mang theo đầu của một con Goblin.”

“Và cậu nghĩ cậu sẽ làm điều đó như thế nào?”

“Hãy nhìn xem, tôi không giống như trước đây.”

*Phụt!

Sau khi tập trung một chút, một ngọn lửa được đốt lên giữa bãi cát. Tôi không muốn để ý đến

Heinrich, nhưng có vẻ như tốc độ kích hoạt và mức độ kiểm soát của hắn đã tăng lên đáng kể kể từ cái đêm mà tôi thấy hắn luyện tập.

Có vẻ như Heinrich đã nỗ lực rất nhiều so với khả năng của mình.

"Tôi hiểu rồi. Chắc hẳn cậu đã phải luyện tập rất chăm chỉ."

Heinrich có vẻ hơi ngạc nhiên trước phản ứng bình thường của tôi. Có lẽ hắn đang hy vọng rằng tôi sẽ ngạc nhiên hơn một chút.

Có vẻ như tên này muốn tôi ghen tị hay đại loại thế.

Tuy nhiên, tôi đã có thể làm được điều mà Heinrich vừa thực hiện với [Ngọn lửa của Tuesday]. Ngay cả khi tôi không có nó, tôi sẽ không có lý do gì để phản ứng bất ngờ.

Tài năng của tôi là tài năng của tôi, và tài năng của Heinrich là tài năng của Heinrich.

"Vậy là, cuối cùng cậu cũng nhận ra rằng tranh luận với tôi như trước không có ích gì."

Sau đó, cậu bé đi về phía bãi biển với nụ cười toe toét trên khuôn mặt. Có một vài điều tôi muốn ném vào cái đầu quay ngoắt của hắn.

Muốn ta đánh vào đầu người không?

Tại sao hắn lại cố gắng xây dựng một số loại mối quan hệ đối thủ với tôi?

Nếu là tôi của quá khứ, tôi sẽ đánh Heinrich ngay lập tức, nhưng tôi thực sự không muốn. Tôi đã cảm thấy quá mệt mỏi để có thể tức giận vì những tranh chấp tầm thường như vậy.

Tôi cảm thấy như tâm lý của tôi đã đạt đến cấp độ tiếp theo.

* * *

Sau khi tắm biển, mọi người tắm rửa và ăn tối. Họ không có vẻ mệt mỏi vì họ không quyết định bơi cả ngày như trước đây.

Tuy nhiên, dường như tất cả họ đều lên kế hoạch đi ngủ sớm vì họ muốn dậy sớm vào ngày hôm sau.

“Cậu sẽ ổn chứ?”

“...Vâng.”

Ellen cũng bị ám ảnh bởi những cơn ác mộng vào đêm hôm trước. Tôi hỏi cô ấy vì không có gì đảm bảo rằng cô ấy sẽ có những giấc mơ như vậy một lần nữa, nhưng Ellen chỉ mơ hồ gật đầu.

Nhân tiện, vẫn còn nhiều thời gian nên tôi đã nghĩ đến việc quay lại Rajak để gặp Airi, nhưng tôi phải nói với những người khác rằng tôi sẽ tự đi.

Tôi đã nghĩ về nó trước khi đi ngủ, và ngay trước khi tôi rơi vào trạng thái bất tỉnh...

*Cốc cốc

Ai đó đã gõ cửa phòng tôi. Tôi nghĩ đó là Ellen nên đã đến xem, nhưng thực ra đó là Liana.

"Đi ra ngoài."

"...Sao đột ngột thế?"

"Chỉ cần đi ra."

Cô ấy muốn gì ở tôi vào lúc nửa đêm?

Liana cười toe toét với tôi.

"Người ta nên uống rượu vào những đêm như thế này, đồ khốn nạn."

'Ah.'

'Onee-chan.'

'Chị là tuyệt nhất, Onee-chan!'

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading